

מסורת הש"ס

א) [מסופתה פ"ב, ט] ס"א א"ט, א ד"ט שנה א', ד] [וע' היטב מוס' וזמזם קוז. קט"ה ר' שמעון ומוס' מעשרה יד: ד"ה סמי מכלף].

נוסחת הריב"ן

[אן דמין: בן מונה: ג] מיר עולם מכו מי אמרינן כיון דלנירות עולם לית ליה הפסק לא חיחול עליה מירות מעכשיו ל' על דלמחר כ' דלמני ל' על מירות ברישא דלי אמרת דחיחול עליה מעכשיו כי מטו לכו לא אפשר ליה גלג הפסקה משום דקתמר גרישא הריני מיר לאחר כ' ובהפסקה לא אפשר ליה משום דלא מייחול ליה מהיחא תגלגת כדי גידול שער הלכך לא חיילי להו מעכשיו או דלמלא לא: ואתמ' כי ופשאר לתא: [ד] או למירות: [ה] הויאל דבסוף: [ו] שמונה: [ז] דיוון דאליו מנה את גל בנו א"ט מגלת:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לא סלקין וכו' אימת אי לאחר עשרין וחדמשה ואי לאחר שלשים הילכך האי דהדר ואמר וכו' בן ורביז דלי אפשר וכו' מנורות זאת מני אבל הכא דקא נחית וכו' כיון דעשרה יומין סו: (ב) ד"ה ואתמ' ל' דיכא דלחר ומעכשיו וכו' לית ליה הפסק ליבא למימר דמונה כ' ואח"כ ל' דיכא דלחר ומעכשיו (ג) ד"ה ואתמ' לענין הדיא"ש א"י כיון וכו' לימלו להו לברולחו: (ד) ד"ה הכא מניר וכו' מירות סתם הויאל דלפוק עשרים:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אמר כמשה וכו' ולא הוה הוירי רובי. ע' מה שמנה צוה בס' בני סהנה ח"צ בסוף הספר בנדשמוי דף כב ע"ג:

הגהות התוספות

- צ"ל הוא דיתרין. 2. צ"ל אחר מירות דלחר עשרים.
- צ"ל דכפ. 4. צ"ל דחור.
- צ"ל מיר עולם. 6. מיות מיר עולם ממק. 7. צ"ל להכי.
- צ"ל ממשעת יוסל כו.
- צ"ל מיר עולם. 8. כתיב.
- מיות נדרים ונדבות
- ממק וצ"ל ממות ומיות.
- צ"ל לאו נדרו ונדב הוא.
- צ"ל כי אם כתיבה ומצב גס הוא ט"ס. 14. צ"ל כיון דקתמר.

פ' הרא"ש

דוקא ההפסקה גורמת: ה"ג אמר הריני נזיר לאחר [בין] יום ומעכשיו נזיר עליו מי חיילא עליה או לא. את"ל הריני נזיר לאחר [כ] יום ומעכשיו ק' יום חיילי שאני התם דאצי"ג דחיילי ק' יום מעכשיו אפשר לו לקיים כל משפט נזיר' שלאחר כ' יום כי אחרי ההשלמה של נזירות ק' יגלה ויביא קרבנותיו של ק' ושל נזיר שלאחר כ'. או לאידך פ"י יגלה אחר נזירות שלאחר כ' ויביא קרבן ויגלה שנית אחר השלמת הק'. אבל הכא אי חייל נזיר עולם מיר שוב לא יגלה לעולם. ומיירי כגון דאמר ומעכשיו נזיר לעולם דארתו אינו מגלה לעולם. אבל נזיר עולם מיקל בתער. למר כדאית ליה לזרז דבאת

ליה לעיל בפ"ק. ואת"ל כיון דאפשר לאתשולי חיילא. כלומר לא תמנע נזיר לעולם מחולו לאלתר משום בטול נזירות שלאחר כ' וכיון דאפשר לאתשולי על נזיר שלאחר כ' אמרי' כשאמר ומעכשיו נזיר לעולם הוה בדעתו שיחול מיר ועל נזירות שלאחר

הריני נזיר פרק שני נזיר

אס"ל נזירות מועטס כיון. דאליו מתחיל מעכשיו למנות לא מייחתי ליה כנהלך נזירות אלא עשרה ימים ולא הוי צהן כדי גידול שיער דאין תגלגת פחות משלשים: לא סלקין ליה הלין עשרה. למנין נזירות דהא לית צהו גידול שיער הילכך לא חיילי ליה מעכשיו אלא

לאחר עשרים יתחיל למנות שתי נזירות ויהא נגלגל צינתיס. ואי אמרת תפשוט ממתני' דקתני מניח את שלו ומונה את של בנו ואח"כ משלים את שלו ואע"ג דלא מייחתי משלו אלא עשרה ואפי' הכי חיילי לה לא אודמי דאליו התס כיון דאמר הריני מיר סתם לכשיהא לי בן לא נחית למניינא דלא קאמר אימת ט' (ואי לאחר עשרין וחמשה) (א) הילכך האי דהדר ואמר הריני מיר דינא הוא דליחול עליה לאלתר דדילמא לא יהא לו בן עד לאחר שלשים דלא מייחתי כלל ואישתכח דמלאלתמר הוה ליה למיימני מירות שלו א"ג זמנין דלא יספיק למיימני את שלו קודס שגולד לו בן כיון דאי אפשר ליה בגילוח כדפרישית לעיל גצי מתני' כנזירות אחת דמי אלא הכא דקא נחית ליה למניינא דלחר לאחר עשרים איכא לך למיזעי צהי כענין כיון דעשרים יומין סו: **ואס"ל.** היכא דלחר (ט) מעכשיו צומאה כיון דאפשר למיימני מעכשיו

עשרים ולאחר דמונה ליה שלשים אפשר למיהדר ולמיימני תמנין משום דאיכא גידול שיער לבסוף חיילי לכו מהשתא אחתי תיעעי לך הא אמר הריני מיר לאחר עשרים ומעכשיו מיר עולם מהו ג] כיון דלנזירות עולם לית ליה הפסק דייכא דלחר מעכשיו מאה יום הוא דאיכא למימר דמונה עשרים ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמוני דודאי חיילא עליה לאלתר מכי אמר מאה יום משום דכיון דאית להו הפסק לקוף מאה הילכך הכא נמי אפשר למפסקיניהו מתוכן אבל הכא דלחר מעכשיו מיר עולם דמיר עולם אין לו הפסק והאי דמגלח משלשים לשלשים היינו טעמא משום כוזב ולא משום דליהוי הפסק וכיון דאין לו הפסק לא פסקינן להו מתוכן וכיון דלא אפשר בלא הפסקה לא חיחול עליה נזירות כלל עד לאחר עשרים דלימני שלשים של נזירותו ברישא: **ואס"ל.** לענין כולוה שאילתא לענין נזירות מועטת [ז]לנזירות מאה או לנזירות עולםט) **כיון דאפשר ליה לאיפשוני.** אהוואו נזירות שקבל עליו לאחר עשרים ליחלו להו כולוה מהשתא אחתי תבעי לך אמר הריני מיר שמשון לאחר עשרים יום ומעכשיו מיר סתם מכו: **הכא.** נזמר שמשון דלא אפשר לאיתשולי עליה משום דשמשון לא הוה נזור אמרינן כיון דלא אפשר לאיתשולי עליה אמיר שמשון לא חיילא ההוא נזירות סתם (ו) הודוהואל דסוף עשרים לא שלמי או דילמא חיילא: **אמר הריני כמשה בשבעה צבדרי.** דמשמע כמשה שנפטר בשבעה צבדר א] ושוב לא שמה יין מי הו לשון נזירות או לא: **נטמא בימי צנו.** האי דלחר הריני מיר כשהו יבן צן ומיר סתם התחיל מונה את שלו עד שלא השלים את שלו ונדל לו בן מניח את שלו ומונה את של בנו ואם נטמא בת ימים הללו ושמנה לבנו: ר' **יוחנן אמר סוטה.** אף אותן ימים שמנה כבר על שלו ב] דכיון ודאפילו מנה את שלו אינו מגלח צינתיס כנזירות אריכתא דמי וסוטר את הכל: **וריש לקיש אמר אינו סוטה.** את שלו דנזירות דידיה לחוד ודבנו לחוד:

נטמא

עשרים יום ונהי דלא מזני לגלח לקוף עשרה דלאחר עשרים דהא חל נזירות שמשון מ"מ כל דין נזירות שיכול לנהוג ינהוג כגון איסור יין וטומאת מתים ח] ואחר עשרים יפסיק נזירות זה ויתחיל נזירות שמשון דלא קפיד א] אפי' אהפסקת נזירותו אבל לא מזני למיזעי היכא דלחר הריני א' סתם לאחר [כ'] ומעכשיו מיר שמשון דודאי חייל עליה לאלתר מיר שמשון דכיון דמזני לאתשולי אסתם נזירותו לאחר עשרים שאל עליו ולא יהיה הפסק בנזירות שמשון והך צביע' לא מזני בעיי נזמר עולם כגון דלחר הריני מיר עולם לאחר [עשרים] ומעכשיו מיר [סתם] דודאי חייל עליה מיר סתם מהשתא כיון דאפשר איתשיל אמיר עולם הצא לחול עליו אחר עשרים שישראל עליו וישלים סתם נזירות דדוקא אמיר שמשון מיזעיע' דלא אפשר לאיתשולי עליה וה"ג משמע צפ"ג דמכות (דף כב.) אמתני' דיש חורש תלס אחד דנזיר שמשון לא אפשר לאתשולי מיר עולם אפשר אתשולי: **אמ"ר כמשה בו' באדר מהו.** דציוס הווולדו דהיינו צו' צבדר שמתו שמתה גדולה וציוס מותו צו' צבדר מסתמא רביס נדרו צבדר⁹ ורצו מזירים צישראל מחמת זער והוא אמר צתסם אחא היינו כמו שהיה דורו של משה צו' צבדר ציוס מותו ונזירות קבל עליה או כיוס¹⁰ הווולדו קאמר ושמתה קבל עליה וק"ק למי"ד (וזמזם דף קיז.) נדרים ונדבות¹¹ לא קריצינ צבמה א"כ אותם שנדרו צבזמר צפצילה¹² וכן קשה רבינו הא היו מזירים כל ימיהם ולא יכלו להקריצ קרצנות דקרצן מיר ימיר ונדב¹³ הוא * ולא היה היתר גם צפילה¹³ וכן קשה רבינו ר' **פישון¹⁴ מיהא קמייחא הריני נזיר וכו'.** נטמא בימי צנו. אמתני' קאי דתנן מניח את שלו ומונה של בנו לריש לקיש נפקא מינה לענין דאס נטמא צימי צנו אינו סוטר את שלו ולר' יוחנן נמי דסוטר היינו דוקא כשפוסק מניינו ב] והניח את שלו ומונה את של בנו ועומד צאמנע מניינו או דסוטר¹⁴ את של בנו סוטר נמי את של מניינו לפי שלא השלים מניינו ואילו היה מונה שני מניינים אחד לו מקוויים לעצמו ושוב היה מונה לאלו נזירות של בנו אבל מה שנמנה משלו תחילה אינו סוטר אבל ברישא דמתני' דקתני הריני מיר ומיר כשיהיה לי בן דמונה את שלו ואח"כ את של בנו דאס נטמא צימי צנו ד"ה אינו סוטר אלא של בנו דכבר נסתלק לגלח את שלו: **הד"א נזירות אריכתא היא.** שהרי אינו מגלח [אלא] לאחר שיטלים שלו ושל בנו וצאמנע נזירותו הוא עומד דלא נטמא צימי

יד.

צ"ה. כלומר תחילה שאל בנזירות מועטת ושוב שאל בנזירות מרובה צחס תמנאל לומר דאפילו את"ל דנזירות מועטת לא חיילא כיון דעשרה יומין לצד הוא' לא סלקי הך עשרה שיטלים אחר עשרים¹⁵ לאיצטרופי לעשרים שספר מתחילה משום דהך עשרה לא חזו לנזירות לחודייהו

ולהכי לא ניחא ליה להפסיק נזירותו אלא אלו עשרים יוס רואה שהיו פנויים ויהיה מותר ציין וצתגלגת וליעטמאות למתים אחתי מיזעי ליה לנזירות מרובה דמאה יוס כיון דלי חיילא השתא כ' יום אחתי פשו להו פ' יוס אחר נזירות דל' יוס דחזו לנזירות לחודייהו ומצטרפי שפיר להני עשרים יוס להשלמת ק' יוס וימנה [כ'] יוס ושוב מונה ל' יוס ונגלח ויציא קרצן ושוב מונה פ' יוס להשלים המאה יוס ויגלח שנית ויציא קרצן ולא קפיד אהפסקת נזירות או דילמא אפי"ה לא חיילי כיון דלא שלמי מאה יוס צהך [כ'] יוס ואין רצונו להפסיק נזירותו ומסתמא צשעת קבלה היה דעתמו [צכ"ג] יוס קמאי יהיה מותר ציין וצתגלגת וצטומאה ואחרי כן יעשה שלשים יוס ויגלח ויציא קרצן ושוב יעשה מאה יוס רצופין ויגלח ויציא קרצן: דהגה"ה וצ"ע אי מזני למיזעי היכא דלחר הריני מיר מאה יוס ומיר לאחר עשרים יוס דהשתא הקדים המאה יוס [אי אמרת] חיילי מהשתא אי לא [ושמא] דה"ה דמזני למיזעי הכי וחדא מנייהו נקט. הגה"ה: **אמר הריני נזיר אחר עשרים יום ומעכשיו נזיר אע"כ.** דדיוו אס כצבדי שערו דמיקל וימציא שלש צבהמות:

מ' חיילא. נזירות עליה מהשתא או לא את"ל ציון נזירות מועטת וצין נזירות מרובה מהשתא חיילא משום דכי מטו עשרים יוחול נזירות לא הוי הפסק כולי האי שהרי דמי הוא לנזירות דמאה אצל הכא אי חיילא מהשתא מיר עולם נזירות דלחר עשרים אינו כיוצא צו כלל והוי הפסק הילכך לא הוי מיר עולם כלל עד שיטלים נזירותו וצהך עשרים קמאי יהיה מותר ציין וצתגלגת וצטומאה או דילמא דמי"מ יחול מהשתא מיר לעולם וכי אחר עשרים ימנה נזירות שלשים יוס ומגלח למי"ד מיר עולם מיקל אחר שלשים יוס או אחר א¹⁶ [ש"א] למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה [לעיל דף קג.] דחיאי' לנזירות עולם שהתחיל ולא חציב הפסקת נזירותו כיון צצדירו לשאל על נזירות של שלשים יוס והיה עושא נזירות עולם לפניו צלי הפסק הילכך ו] אסר אפילו לא שאל על נזירות [דל' יוס] יחול עליו מיר עולם מהשתא וה"ה דמזי ה] למיזעי אי אמר הריני מיר¹⁵ לאחר כ' מיר עולם¹⁶ ומעכשיו מיר סתם: **ואת"ל¹⁷** הכא ודאי כיון דאפשר לאתשולי אמירות שיחול לאחר עשרים יוס הכא¹⁸ ו] חיילא מיר עולם ומהשתא¹⁸ יכול לשאל אמירות צבחר עשרים ולא תהיה הפסק כלל צתוך נזירות דמיר עולם:

אמר הריני נזיר בשמשון אחר עשרים יום ומעכשיו נזיר סתם. הכא ודאי לא אפשר לאתשולי אמירות שמשון שיחול עליו אחר [עשרים] הילכך לא יחול עליו סתם נזירות צהך עשרים כלל הוואיל ולא מזני להשלים צהך עשרים סתם נזירות דהויין שלשים יוס ויהיה מותר ציין ולעטמאות למתים צהך עשרים ואח"כ יתחיל נזירות שמשון ו] וידחה] סתם נזירות כיון דלא אפשר להשלימו קפיד אהפסקת נזירותו או דלמא סוף סוף חייל עליה סתם נזירות צתוך נזירות שמשון מ"מ כל דין נזירות שיכול לנהוג ינהוג כגון איסור יין והיא לא אפשר לאתשולי אמירותו אבל לא מזני למיזעי היכא דלחר הריני א' סתם לאחר [כ'] ומעכשיו מיר שמשון דודאי חייל עליה מיר סתם מהשתא כיון דאפשר איתשיל אמיר עולם הצא לחול עליו אחר עשרים שישראל עליו וישלים סתם נזירות דדוקא אמיר שמשון מיזעיע' דלא אפשר לאיתשולי עליה וה"ג משמע צפ"ג דמכות (דף כב.) אמתני' דיש חורש תלס אחד דנזיר שמשון לא אפשר לאתשולי מיר עולם אפשר אתשולי: **אמ"ר כמשה בו' באדר מהו.** דציוס הווולדו דהיינו צו' צבדר שמתו שמתה גדולה וציוס מותו צו' צבדר מסתמא רביס נדרו צבדר⁹ ורצו מזירים צישראל מחמת זער והוא אמר צתסם אחא היינו כמו שהיה דורו של משה צו' צבדר ציוס מותו ונזירות קבל עליה או כיוס¹⁰ הווולדו קאמר ושמתה קבל עליה וק"ק למי"ד (וזמזם דף קיז.) נדרים ונדבות¹¹ לא קריצינ צבמה א"כ אותם שנדרו צבזמר צפצילה¹² וכן קשה רבינו הא היו מזירים כל ימיהם ולא יכלו להקריצ קרצנות דקרצן מיר ימיר ונדב¹³ הוא * ולא היה היתר גם צפילה¹³ וכן קשה רבינו ר' **פישון¹⁴ מיהא קמייחא הריני נזיר וכו'.** נטמא בימי צנו. אמתני' קאי דתנן מניח את שלו ומונה של בנו לריש לקיש נפקא מינה לענין דאס נטמא צימי צנו אינו סוטר את שלו ולר' יוחנן נמי דסוטר היינו דוקא כשפוסק מניינו ב] והניח את שלו ומונה את של בנו ועומד צאמנע מניינו או דסוטר¹⁴ את של בנו סוטר נמי את של מניינו לפי שלא השלים מניינו ואילו היה מונה שני מניינים אחד לו מקוויים לעצמו ושוב היה מונה לאלו נזירות של בנו אבל מה שנמנה משלו תחילה אינו סוטר אבל ברישא דמתני' דקתני הריני מיר ומיר כשיהיה לי בן דמונה את שלו ואח"כ את של בנו דאס נטמא צימי צנו ד"ה אינו סוטר אלא של בנו דכבר נסתלק לגלח את שלו: **הד"א נזירות אריכתא היא.** שהרי אינו מגלח [אלא] לאחר שיטלים שלו ושל בנו וצאמנע נזירותו הוא עומד דלא נטמא צימי

נטמא

אנזיר דלאחר כ' ולא הוי הפסק כלל. וה"ה דהוי מציי למכעי הריני נזיר עולם לאחר כ' יום ומעכשיו נזיר סתם דמציי נמי לאתשולי אנזיר עולם: אמר כמשה בו' באדר מהו. מי אמרינן דהוי קבלת נזירות דסתמא ביים שפטר משה רבינו

עין משפט ונר מצוה

כ ו א מיי פ"ד מהל' מירות הל' ח וע"ש בכי"מ:
כ ו ב מיי שס הל'ט וע"ש:
ב ו א מיי שס הלכס ו א :
ב ו ד ה מיי שס הל"ג:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] רש"י ד"ה אמר הריני כמשה צו' צבדר וכו' וצוה לא שמה. מלת שמה ממק וי"צ שמו יין צלי' וסומנו כהמוס' ד"ה אחר כמשה א"מ:
[ב] ד"ה ר' יוחנן וכו' דכיון דאפילו מנה. ממחקו וי"צ דאליו מנח את שלו וכו' צלי' א"מ:
[ג] תוס' ד"ה מי חיילא וכו' דחויא. מלת דחויא ממק וי"צ דדמאי צלי' א"מ:
[ד] בא"ד צלי הפסק הלכך אסר. מלת אסר ממק וי"צ אמרינן ממק וי"צ מדמל צלי' דמזי למנעי י"צ עיי א"מ:
[ה] ברה"ה ואתמ' הכא וכו' חיילא מיר עולם דמשמא צלי' א] ד"ה אמר הריני מיר כשמשון וכו' ואח"כ יתחיל מירי שמשון ודחה. מלת ודחה ממקו וי"צ מדמל צלי' ור"ל דאחון כ' יוס יהא מותר כיון ועומאה ויגילוח ואחר כ' יתחיל סתם נזירות ל' יוס ומתחל סתסם נזירות אח"כ יחול נזירות שמשון ובמי"ש תוס' לעיל ד"ה בעי רבא וצב"ה חדא מזו חדא א"מ:
[ח] בא"ד ואח"כ יפסיק נזירות זה צלי' ב] בא"ד ויתחיל נזירות שמשון דלא קפיד אפי' אהפסקת. מינות אפי' אהפסקת ממחקו וי"צ נאגילוח אהפסקת צלי' ור"ל דלחר כ' ימים יסיים סתם נזירות דהיינו עוד א' יום צבאסור יין ועומאה ריק שלא יגלח סתוף ואח"כ דהיינו אחר אותן א' ימים יתחיל נזירות שמשון. ואע"ג דלזיו יכול לקיים מלות גילוח בסוף נזירות של מ"מ אינו קפיד על זה אלא מה שיכול לקיים מוקיים ודויק א"מ:
[י] בא"ד צל לא מזני למנעי היכא דלחר הריני מיר סתם צלי':
[כ] ד"ה פשוט מיהא קמייחא וכו' כשפוסק מניינו והניח מ"י והניח ממק וי"צ ומניח צלי':
[ל] בא"ד לא היה סוטר מנין של עצמו שהרי השלים מנין של עצמו לממיר צלי' א"מ:

פ' הרא"ש (המשך)

כ' ילך אצל חכם ויתיר לו והוי הוא כאלו קיים אמר הריני נזיר שמשון לאחר כ' יום ומעכשיו נזיר סתם מהו מי אמרי' יתחיל למנות מעכשיו נזיר סתם ולאחר כ' יפסיק נזירותו ויתחיל נזיר שמשון ולא יגלה לעולם או דלמא כיון דאינו יכול להשלים נזירותו וגם אין שאילה לנזיר שמשון כדאיאת פ' בתרא דמכות לא חיילא עלי' כלל נזיר של ל' יום. ור"מ הריני נזיר לאחר כ' יום ומעכשיו נזיר עולם דדיוו דהכבדי שערו מיקל בתער ומביא ג' בהמות מי חיילי. את"ל דבין נזיר מרובה בין נזיר מועטת חיילי. וכו' מטו כ' יום מפסיק. שאני התם דלא הוי הפסק כולי האי דדומה הוא לנזיר א' דבני חזא בקתא אינון. אבל הכא אי חייל מהשתא נזיר עולם כיון דנזיר [עולם] אינו כיצוא בו כלל הוי הפסק ט' כולי דדומה הוא לנזיר א הילכך לא חייל נזיר עולם עד אחר שיטלים נזירותו שלאחר כ' יום א דלמא אפי"ה חייל מהשתא וכו' מטו כ' יום יפסיק וימנה נזירותו ויגלח ויתויר לנזיר עולם כיון דאפשר לאתשולי

אנזיר דלאחר כ' ולא הוי הפסק כלל. וה"ה דהוי מציי למכעי הריני נזיר עולם לאחר כ' יום ומעכשיו נזיר סתם דמציי נמי לאתשולי אנזיר עולם: אמר כמשה בו' באדר מהו. מי אמרינן דהוי קבלת נזירות דסתמא ביים שפטר משה רבינו

^[1] נראה צלי' הוי הפסק הלכך לא חיל מיר עולם וכו' וכיה' בתוס' ד"ה מי חיילא

